

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07, w myśl których art. 18 ust. 1 lit. d) i art. 22 szóstej dyrektywy 77/388⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/680/EWG⁽²⁾ w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, sprzeciwiają się praktyce korygowania deklaracji i odzyskiwania podatku od wartości dodanej, w ramach której sankcją z tytułu naruszeń, po pierwsze, obowiązków wynikających z formalności określonych w przepisach krajowych na podstawie wymienionego art. 18 ust. 1 lit. d), a po drugie, obowiązków w zakresie rachunkowości i składania deklaracji wynikających, odpowiednio, z wymienionego art. 22 ust. 2 i 4, jest odmowa przyznania prawa do odliczenia w przypadku stosowania systemu odwrotnego obciążenia, mają zastosowanie również w przypadku całkowitego niedopełnienia obowiązków przewidzianych w tych samych uregulowaniach, kiedy nie ma wątpliwości co do sytuacji podmiotu zobowiązanego do zapłaty podatku i przysługującego mu prawa do odliczenia?
- 2) Czy wyrażenia „podstawowe wymagania” (obblighi sostanziali), „substantive requirements” i „exigences de fond” użyte przez Trybunał Sprawiedliwości w różnych wersjach językowych wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 odnoszą się, w przypadku tzw. odwrotnego obciążenia przewidzianego w odniesieniu do podatku VAT, do konieczności zapłaty podatku VAT lub przyjęcia zobowiązania podatkowego, czy też do istnienia podstawowych warunków, które uzasadniają opodatkowanie podatnika tym podatkiem i regulują prawo do odliczenia służące ochronie zasady neutralności tego podatku, według standardów unijno-europejskich — np. inherencji, obowiązku podatkowego i możliwości całkowitego odliczenia?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych; Dz.U. L 376, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-591/13)

(2014/C 24/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 TFUE i art. 31 porozumienia EOG⁽¹⁾, uchwalając i utrzymując przepisy, zgodnie z którymi podatek od cichych rezerw, które zostały osiągnięte przy odpłatnym zbyciu określonych środków trwałych, zostaje odroczone przez „przeniesienie” na nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe do czasu ich sprzedaży, o ile ostatnie z wymienionych środków trwałych należą do majątku trwałego zakładu podatnika, podczas gdy odroczenie takie nie jest możliwe, jeżeli te same środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu podatnika, który znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z przepisami niemieckimi w przypadku zbycia określonych środków trwałych zakładu wynikający z tego zysk ze zbycia nie zostaje opodatkowany natychmiast, jeżeli podatnik ponownie w ciągu przewidzianego okresu nabędzie lub wytworzy określone środki trwałe. W tym przypadku opodatkowanie wspomnianego zysku ze zbycia z pierwotnych środków trwałych zostaje odroczone w drodze „przeniesienia” odpowiednich cichych rezerw do czasu zbycia nowo nabytych lub wytworzonych środków trwałych. Odroczenie to można przyznać jednakże tylko, jeżeli nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu krajowego, a nie jest ono możliwe, jeżeli dany zakład znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Zdaniem Komisji regulacja ta narusza swobodę przedsiębiorczości.

⁽¹⁾ Porozumienie z dnia 2 maja 1992 r. o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Dz.U. 1994 L 1, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 22 listopada 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Botoșani przeciwko Polixeni Guletsou

(Sprawa C-598/13)

(2014/C 24/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa Județeană de Pensii Botoșani

Strona pozwana: Polixeni Guletsou

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego przepisu objęta jest umowa dwustronna, zawarta między dwoma państwami członkowskimi przed datą wejścia w życie rzezczonego rozporządzenia, na podstawie której uzgodniły one ustanie zobowiązania dotyczącego świadczeń społecznych należnych od jednego państwa obywatelom drugiego państwa, którzy mieli status uchodźców politycznych na terytorium tego pierwszego państwa i zostali repatriowani na terytorium drugiego państwa, w zamian za zapłatę przez pierwsze wymienione państwo kwoty ryczałtu na wypłatę emerytur i na pokrycie okresu, w odniesieniu do którego w pierwszym państwie członkowskim zostały zapłacone składki na ubezpieczenie społeczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 22 listopada 2013 r. — Vereniging Somalische Amsterdam en Omgeving (Somvao), inny uczestnik: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-599/13)

(2014/C 24/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Vereniging Somalische Amsterdam en Omgeving (Somvao)

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich lub art. 53b ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002⁽²⁾ z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w brzmieniu

zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006⁽³⁾ z dnia 13 grudnia 2006 r. oferuje władzom krajowym podstawę prawną do zmiany już ustalonej wysokości dotacji z Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na niekorzyść jej beneficjenta lub do odzyskania tej dotacji?

2) Czy art. 25 ust. 2 decyzji Rady 2004/904/WE⁽⁴⁾ z dnia 2 grudnia 2004 r. ustanawiającej Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na okres 2005–2010 oferuje władzom krajowym podstawę prawną do zmiany już ustalonej wysokości dotacji z Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na niekorzyść jej beneficjenta lub do odzyskania tej dotacji bez konieczności umocowania na podstawie prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 390, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 381, s. 52.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-462/07, Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2013 r. przez Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA

(Sprawa C-603/13 P)

(2014/C 24/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA i Galp Energia, SGPS, SA (przedstawiciel: M. Slotboom, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu lub stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie, lub stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nałożyła na wnoszących odwołanie grzywnę, lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszących odwołanie w art. 2 tej decyzji,

— uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty w świetle wyroku Trybunału wydanego w postępowaniu odwoławczym;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.